

کانون نویسندگان ایران (در تبعید)
Iranian Writers Association
(in Exile)

۱۳ آذر، روز مبارزه با سانسور

نامگذاری سالها و روزها از دیر باز در ایران و در جهان مرسوم بوده است. هر کدام از این نامها به مناسبت و حکمتی انتخاب شده اند و اغلب یاد آور رخدادی مهم تاریخی اند. کانون نویسندگان ایران نیز بر این نمط، هفت سال پیش، سیزده آذر ماه را روز مبارزه با «سانسور» اعلام کرد تا مردم آزادیخواه میهن ما از یاد نبرند که اندیشه و زبان، اهل فرهنگ و قلم این مرز و بوم، در جمهوری اسلامی، از ابتدائی ترین حقوق شهروندی و انسانی، یعنی آزادی بیان و اندیشه محروم بوده اند و در همه این سالهای نکبت و سیاه زیر تیغ برهنه و آخته سانسور و زیرنگاه مظنون مأموران زندگی کرده اند و سانسور دولتی بر آثار و فرآورده های فرهنگی و هنری آنها بی رحمانه اعمال شده و اعمال می شود.

جمهوری اسلامی به بهانه حفظ و حراست سلامت جامعه و پیشگیری از نفوذ فرهنگ غرب، به بهانه حراست ارزشهای فرهنگ اسلامی، به سانسور و حذف فرهنگ و هنر مترقی رسیده است و شب و روز بر این طبل می کوبد. مردم میهن ما، اگر چه از یک قرن بیش با واژه «سانسور» و «ممیزی» آشنا بوده اند، ولی هیچکدام از نظامهای پیشین، مانند جمهوری اسلامی، رسالت «رهبری معنوی!!» جامعه و امر تزکیه و تذهیب اخلاق عمومی را به عهده نگرفته اند. وزارت ارشاد و فرهنگ اسلامی فقط به سانسور آثار هنرمندان مترقی در همه حوزه های فرهنگی هنری قانع نیست، این حکومت نا بهنگام سر آن دارد تا با استفاده از تمام اهرمهای ارباب و فشار و با ضرب و شتم، از زهدان تا زندان، «ارزشهای اسلامی!!» خود را به مردم ما تحمیل کند. هراس جمهوری اسلامی از نشر اندیشه و افکار مترقی، باعث می شود که روز به روز بیشتر راه تنفس اهل فرهنگ و اندیشه و تمام منفعدها را ببندد. خفقان، اختناق و در نهایت انحطاط و ابتدالی که سلامت جامعه را به خطر انداخته حاصل این بینش و باور دگم مذهبی است. در سایه و در کنف حمایت این «قدرت الهی!!» نامحدود است که لمپنها، در همه عرصه ها میداندار شدند و لمپنیسم که ذاتی «روحانی جماعت» است، به تمام شئون جامعه ما سرایت کرد. قبح دروغ، دو روئی، تظاهر، تقیه، تزویر و ریا از میان رفت، فقر، فحشاء، فساد و خرافات به مرزهای فاجعه نزدیک شد و مردم دست به دهان و محتاج، برای ادامه حیات به خواری و خفت خو کردند، و در حوزه های فرهنگی و هنری، بسیاری از اهل اندیشه و قلم گوشه عزلت گزیدند، شماری جلای وطن کردند و بی شماری به مرور به «خود سانسوری» و مماشات تن دادند و جماعتی از این نیز فراتر رفته به مجیزگوئی حکومتی پرداختند که هستی ملتی را تباہ کرده است. در این تاریکیها است که مشعل کانون نویسندگان ایران به چشم می آید. در این کارزار، کانون نویسندگان ایران «در تبعید» اگر چه با آنها همدل و همراه است، ولی عرصه و دامنه مبارزه ما فراتر از مبارزه با سانسور می رود. به باور ما، وجود «وزارت ارشاد و فرهنگ اسلامی» اهانت آشکار به شعور، درک و درایت انسان ایرانی است و توهین و تحقیر در ذات این نام نهفته است. مردم میهن ما عاقل و بالغند، قوه تمیز و تشخیص دارند، نیاز به قیّم ندارند و هیچ مقام و مرجعی «الهی!!!» و یا زمینی، هیچ دولت و حکومتی صلاحیت «رهبری معنوی!!» جامعه و در نتیجه، حق و صلاحیت ارزیابی، ارزشگذاری و ممیزی آثار فرهنگی و هنری را ندارد.

گرامی باد روز ۱۳ آذر، روز مبارزه با سانسور و آزادی بیان و اندیشه بی حصر و اشتناء.

کانون نویسندگان ایران «در تبعید»

<http://iwae.info/>
kanoun@iwae.info